Р Е Ш Е Н И Е
№ 3671

гр. София, 02.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 13.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **2210** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдът е сезиран с иск с пр. осн. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ

Ищецът Н. А. К. ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника си адв. Я. С. - А. – САК със съдебен адрес за кореспонденция: [населено място]- 1113, [улица], бл. Д, ет.1, офис 107 е предявила обективно съединени и скове по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД против Митница „Аерогара – С.”.

Ищецът твърди в исковата молба до съда и молба уточнение по делото от дата 24.03.2014г., че като дееспособно физическо лице, на 11.10.2002г. в [населено място], Летище С., на Митница Аерогара, е задържана от длъжностни лица на ответника, сумата от 8160, 00 английски лири, с фиксинг на БНБ към инкриминираната дата - 3.094180 лева за една лира с равностойност в български лева 25 248, 50 лева и сумата от 150, 00 щатски долара, с фиксинг към БНБ към инкриминираната дата - 1.984200 лева за един щатски долар, с равностойност в български лева 297, 63 лева, всичко на обща стойност 25 546, 13 лева.

След постановяването на оправдателна присъда, влязла в сила на 06.02.2012г., ответното учреждение е възстановило на 08.03.2012г. парична сума в размер на 12 797.13 евро на ищеца. За десет годишния период от време ищецът е бил лишен да оперира със задържаната му собствена парична сума, в резултат на което е налице претенция за търсене на имуществено обезщетение, а именно законната лихва за времето, през което е бил лишен да се ползва от собствените си парични средства.

Допълнително изтъква от фактическа страна, че в резултат на повдигнатото

обвинение, прокурорът съставил обвинител акт за извършено от ищеца престъпление по чл. 251, ал.1 НК и го е внесъл за разглеждане от Софийски районен съд.
Сочи, че е било образувано наказателно от общ характер дело пред СРС нохд №6049 / 2009г. НО, 100 състав, което е приключило с оправдателна присъда на 08.12.2009г. По протест на прокурора делото е постъпило за разглеждане в СГС, където с решение от 31.05.2О10г. по вноxд № 362 / 2010г., на СГС,13 въззивен състав е отменил присъдата на СРС - 100 състав от 08.12.2009г. по нохд № 6049 / 2009г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.
След връщането на делото в СРС е образувано нохд № 7333 / 2010г., по описа на СРС, НО, 18 състав, с което ищецът бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 251, ал.1 от НК и на основание чл, 54; ал.1 от НК, съдът го е осъдил на 1 година „лишаване от свобода", като изпълнението на наказанието е отложено, на основание чл. 66, ал.1 от НК за изпитателен срок от 3 години. Присъдата е обжалвана пред СГС, където е образувано вноxд № 2786 / 2011 г., VIII въззивен състав на СГС. С присъда от 30.09.2011г. ищецът е оправдан по повдигнатото му обвинение.
С протест на прокурора е образувано касационно производство пред ВКС, по н.д. № 2836 /2011г., 3-то НО на ВКС.
С решение от 06.02.2012г. ВКС е оставил в сила новата присъда от 30.09.2011 г., постановена по вноxд № 2786 / 2011г. на СГС. Решението на ВКС е окончателно и не подлежи на обжалване.
Присъдата е влязла в законна сила на 06.02.2012г. наказателното производство срещу ищеца е продължило повече от 10 години и е приключило с оправдателна присъда.
След постановяване на оправдателния съдебен акт, ищецът поканил ответникът Агенция „Митници"/молба-уточнение от дата 25.01.2013г./ да му възстанови задържаната парична сума. На 08.03.2012г., ответникът с платежно нареждане на [фирма] е превел на лицето сума в размер на 12 797, 13 евро, представляваща левовата равностойност на задържаната сума на 11.10.2002г.- 25 546,13 лева.
За времето на неправомерно задържане на паричната сума от „Агенция Митници" ищецът поддържа, че е търпял вреди, изразяващи се в невъзможността да оперира със собствените си финансови средства. В конкретния случай, длъжностните лица на ответника, чрез незаконни действия и бездействия при осъществяване на правно - регламентирана административна дейност, са му причинили вреди, които държавата следва да обезщети чрез органите, от чиито действия и бездействия са настъпили тези вреди. В разпоредбите на ЗОДОВ се доразвива принципа, че всеки дължи обезщетение за вредите, които е причинил виновно другиму, като създава облекчен ред за ангажиране на отговорността на държавата за вредите, причинени на нейните граждани от органите на администрацията при изпълнение на правно-регламентирана административна дейност.
В конкретния случай ищецът поддържа, че е налице претенция за присъждането на обезщетение, представляващо нанесени имуществени вреди в неговата имуществена сфера, които представляват левовата равностойност на законната лихва за времето на задържане на паричната сума от ответника т. е за периода от 11.10.2002г. до 08.03.2012г.
При горните фактически и правни твърдения моли съдът да осъди ответникът да му заплати исковата сума в размер на 25 546, 13 лева,. ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Моли съдът да му присъди сторените по делото разноски.Представя списък с разноските по чл.80 от ГПК.
Ответникът –Агенция „Митници” представя писмен отговор по делото от дата 14.03.2013г., като счита исковата молба за неоснователна излага подробни съображения за това. Представя писмени бележки по делото.
Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че исковата молба е неоснователна и като такава не следва да се уважава.
Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени предоставените по делото доказателства и на осн. чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:
Установява се от приложените по делото /дело №13969 от 2012г. по описа на АССГ, I отд. 12 състав/ писмени доказателства от стр.11 до 31 вкл., че с Постановление за привличане на обвиняем от 10.04.2009г. разследващ полицай при РДГП-ГКПП-Аерогари, е привлякъл като обвиняем ищеца прокурорът съставил обвинител акт за извършено от ищеца престъпление по чл. 251, ал.1 НК и го е внесъл за разглеждане от Софийски районен съд.
Видно е, че наказателно от общ характер дело пред СРС нохд №6049 / 2009г. НО, 100 състав, е приключило с оправдателна присъда на 08.12.2009г. По протест на прокурора делото е постъпило за разглеждане в СГС, където с решение от 31.05.2О10г. по вноxд № 362 / 2010г., на СГС,13 въззивен състав е отменил присъдата на СРС - 100 състав от 08.12.2009г. по нохд № 6049 / 2009г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.
Наново е образувано нохд № 7333 / 2010г., по описа на СРС, НО, 18 състав, с което ищецът бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 251, ал.1 от НК и на основание чл, 54; ал.1 от НК, съдът го е осъдил на 1 година „лишаване от свобода”, като изпълнението на наказанието е отложено, на основание чл. 66, ал.1 от НК за изпитателен срок от 3 години. Със същата присъда, съдът е постановил да се отнемат в полза на държавата на осн.чл.251, ал.2 и чл.53 ал.1, б.”б” от НК инкриминираните суми.

Присъдата е била обжалвана пред СГС, където е образувано вноxд № 2786 / 2011 г., VIII въззивен състав на СГС. С присъда от 30.09.2011г. ищецът е оправдан по повдигнатото му обвинение. Видно от присъда от 30.09.2011г. по вноxд №2786 по описа за 2011г. на СГС, VIII въззивен състав, съдът е постановил да бъдат върнати на подсъдимия тогава Н. А. К. сумата от 8160 английски лири и 150 щатски долара, изчислени по курса на еврото към 01.03.2011г. в равностойност на 9715,28 евро.
С протест на прокурора е образувано касационно производство пред ВКС, по н.д. № 2836 /2011г., 3-то НО на ВКС.
С решение от 06.02.2012г. ВКС е оставил в сила новата присъда от 30.09.2011 г., постановена по вноxд № 2786 / 2011г. на СГС. Решението на ВКС е окончателно и не подлежи на обжалване.
Видно е от разписка №2062 на стр.41 от дело №3969/202г. по описа на АССГ, Първо отд., 2 състав, че ищецът е предал на митнически служител и срещу ПКО № 152 от 11.10.2002г. сумата от 8160 английски лири, 150 щатски долара.
Следователно процесната сума е била задържана още на 11.10.2002г.
Ответникът не е представил доказателства за причината, поради която сумата е била задържана на Митница Аерогара С. дори и без да има образувано досъдебно или друго производство, което да обосновава нуждата от такова действие на

администрацията. В отговора на ответника от дата 14.03.203г. е посочено, че парите са предадени на Митница Аерогара С. въз основа на акт за установяване на валутно нарушение, но до приключване на устните състезания по делото ответникът не ангажира доказателства във връзка с твърденията си в отговора на исковата молба и по-късно, че митническите служители са действали правомерно при отнемането на чуждестранната валута от ищеца.
Установи се от приетото и неоспорено от страните и СГП заключение на съдебно-счетоводна експертиза, че задържаната сума с равностойност български лева към 11.10.2002г. е в размер на 25 546,14лв., както следва 8160, английски лири-25 248, 51лв. и щатски долари-297,63лв.
Вещото лице е посочило, че размерът върху главницата от 11.10.2002г. до 08.03.2012г. е 30 272,65лв. , от които върху главницата от 25 248,51лв.-лихва в размер на 29 919,93лв. и върху главницата 297,63лв. лихва в размер на 352,72лв.
Вещото лице също е констатирало, което обстоятелство не е спорно, че на 07.03.202г. [фирма] е извършило банков превод, по нареждане на Митница Аерогара С., ищецът да получи сумата от 12 797,13 евро с левова равностойност 25 029,01лв. Вещото лице е установило, че ищецът е получил с 517,13лв. по-малко от първоначално задържаната сума.
От правна страна, съдът намира следното:
Видно е от Определение №3 от 26.02.2014г. на Петчленен състав на Върховен касационен съд Върховен административен съд по дело № 42 от 2013г., че съставът е приел, че исковата претенция, по която е образувано настоящото дело, е подсъдна за разглеждане от Административен съд София град.
При така установената родова подсъдност на исковата претенция, съдът намира , че е сезиран с иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, тъй като ищецът обосновава своето материално право на обезщетение за причинени му имуществени вреди в размер на законнта лихва за забава за периода от датата на отнемане на валутата, до датата на получаването й с поведението на митническите органи. Това е така, защото се твърди в исковата молба, че те незаконосъобразно са задържали собствените му парични средства, при и по повод изпълнение на административна дейност.
Съгласно задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 Г., ОСГК на ВКС, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, които са правосубектни. В случая сумата е била иззета с акт на Агенция "Митници". Нормата на чл. 7 от Закона за митниците регламентира, че митническата администрация е централизирана административна структура, организирана в Агенция "Митници" към министъра на финансите, която е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С.. С оглед на това същата е правосубектна и може да участва като страна в гражданския процес.

Разпоредбата на чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че общината отговаря за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата по ЗОДОВ, е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините да спазват правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността

по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина /виновно поведение/ от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл.49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл.45, ал.2 от ЗЗД.

Непозволеното увреждане представлява сложен юридически факт, включващ следните елементи: деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. Изложените от ищеца фактически твърдения следва да намерят отражение и в хипотезиса на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република Б., а именно, че гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон.

Съгласно чл. 4. от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. За да е основателна обаче исковата претенция следва ищецът да докаже главно и пълно, че е налице, както в случая незаконосъобразни действия от страна на митническата администрация, причинна връзка между неправомерното поведение и твърдените настъпили вреди , както и самите вреди.

Съгласно чл.17, т.3 от Валутния закон, ред. ДВ към 11-10.2002г. са имали правомощие да отнемат валутни ценности в полза на държавата, при установяване на нарушения по този закон. Установи се от обсъдените по- горе писмени доказателства, че на лицето е било повдигнато обвинение за това, че е бил нарушил чл.11 от Валутния закон чл.8, ал. от Наредба №30 от 09.12.1999г. на БНБ за износ и внос на левове и чуждестранна валута в наличности /Постановление от 17.07.2008г. на прокурор при СРП/. Деянието на лицето затова е било въздигнато и като престъпление по чл.251, ал.1 от НК.

По делото няма доказателства за издаден такъв нарочен акт за конфискация на валутата в полза на държавата, но съдът намира, че посочените валути действително са били задържани в полза на държавата, защото с Присъда от 30.09.2011г. по вноxд № 2786 от 2011г. по описа на СГС, Въззивно отд., съдът като е отменил първоинстанционната присъда, е постановил именно да се възстановят на лицето отнетите в полза на държавата по чл. 53 ал.1 б.”б” от НК парична сума. Затова и съдът намира, че не се доказа от ищеца незаконосъобразност на действията на митническите служители по отнемане на валутните ценности, за повдигнатото по – рано на ищеца обвинение по чл.25, ал. от НК.

Постановяване на оправдателна присъда по повдигнатото му обвинение по този текст на закона от съда, би било основание да се ангажира отговорността на държавата по чл.2 от ЗОДОВ, а не по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Действията на съда и прокуратурата са били незаконосъобразни, а не тези на митническите органи. Така напр. Решение № 7253 от 29.10.2013 г. по гр. д. № 14325/2012 г. на Софийски градски съд.

Затова съдът намира, че ищецът не доказа фактическият състав на обективната отговорност на държавата в лицето на нейните митнически служители, тъй като не се установи техните действия да са били незаконосъобразни към датата на конфискуване на парите. Не се установи и патримониумът на ищеца да е засегнат от твърдените от

него имуществени вреди именно като следствие от неправомерното поведение на митническите служители.
Исковата претенция за сумата от 30 272, 58 лв. следва да се отхвърли като неоснователна.
По разноските :
На осн.чл.143 от АПК във вр. с чл.144 от АПК и чл.78, ал.3 от ГПК ищецът дължи на ответника сторените разноски в случая за юрисконсулт, тъй като ответната страна се представлява в процеса от юрисконсулт А.. Сумата изчислена по чл.8, ал., т.4 от Наредба №1 от 09 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения с оглед материалния интерес-цената на предявения иск, възлиза на 1438,18лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно осн. чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ от Н. А. К. ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника си адв. Я. С. - А. – САК със съдебен адрес за кореспонденция: [населено място]- 1113, [улица], бл. Д, ет.1, офис 107 против Агенция „Митници” с адрес [населено място], [улица] за сумата от 30 272, 58лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на законната лихва за забава за периода от 11.10.2002г. до 08.03.2012г., причинени от незаконно задържане на 11.10.2002г. на 8160 английски лири и 150 щатски долара.
ОСЪЖДА Н. А. К. ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника си адв. Я. С. - А. – САК със съдебен адрес за кореспонденция: [населено място]- 1113, [улица], бл. Д, ет.1, офис 107, да заплати на Агенция „Митници” с адрес [населено място], [улица] разноски в размер на 1438,18лв.-юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните и СГП.

СЪДИЯ: